

Crisi d'humanitat?

En aquests moments que tothom parla de la crisi econòmica mundial que afecta sobretot el nostre món occidental, que provoca sofriments i situacions d'incertesa i d'angoixa a molta gent, algú ha dit, amb molta raó, que el que estem vivint és, en realitat, una veritable crisi d'humanitat. Hem de reconèixer que les seves causes tenen molt a veure amb l'egoisme, l'ambició i la falta de solidaritat de la nostra societat.

Aquesta crisi no ens pot deixar indiferents, és una oportunitat perquè els cristians ens desvetllem i ens demanem sincerament com vivim la fe, com expressem el nostre seguiment de Jesús en aquestes circumstàncies concretes que travessa la nostra història. Pot ser un repte que ens faci sortir de les nostres seguretats, de la nostra indiferència i manca de solidaritat i ens deixem afectar per les persones que sofreixen més directament les conseqüències de la crisi, algunes de les quals tenim ben a prop.

Davant la constatació que la societat en general necessita valors que donin sentit a la vida, referents que tinguin continguts, esperança, preguntem-nos: de quin Déu som testimonis? Què oferim els cristians en aquests moments a la societat? Quins són els camins que poden obrir l'accés a la vivència de la fe a les persones que busquen sentit, plenitud, que necessiten sentir-se reconegudes, acollides, escoltades, ajudades, que busquen una resposta als seus interrogants, als seus dubtes?

Com diu José Antonio Pagola, les comunitats cristianes volem ser aquests llocs acollidors, oberts, que susciten, encoratgen i acompanyen cap al trobament personal amb Jesús. Em sembla que aquest és el repte més important que tenim davant nostre avui: nosaltres només podem parlar del que hem vist i sentit, és a dir, de la nostra trobada personal amb Jesús que ha trasbalsat les nostres vides. Hem de ser testimonis d'un Déu que estima un per un tots els homes, que allibera, que dona vida, que dona sentit i que nosaltres, perquè n'hem fet l'experiència, també podem transmetre vida, consol, esperança al món que ens envolta.

Avui, per evangelitzar, no n'hi ha prou amb paraules ni discursos per bonics que siguin, perquè ja no atreuen, no interessen. La gent vol veure obres, fets, gestos, solidaritat. Vol experimentar que els deixebles de Jesús s'interessin, com ell, pels qui sofreixen, per les víctimes d'una societat injusta, que s'interessin pels problemes que viu la gent, que res no ens és indiferent. S'ha d'anunciar la Bona Nova mostrant com vivim els qui creiem en Jesús, què aportem de diferent a la societat, quins són els nostres valors.

L'evangelitzador és el qui ofereix el seu testimoni personal a l'estil de Jesús, amb simplicitat però amb una vida lliurada, fraternal, oberta.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

Dolors

Josepa

EL SENYOR HA VINGUT. HAN SORTIT A REBRE'L

Gnes. Dolores Renom i Josepa Baraut

En qüestió de tres setmanes i de manera ràpida, dues germanes estimades ens han deixat. De la Dolores (3 de desembre), dèiem: el Senyor li ha sortit a l'encontre de manera definitiva. De la Josepa (25 de desembre): ha estat el seu dies natalis, el del nadal etern. No creiem que s'haguessin posat prèviament d'acord, sí, però, que ambdues frueixen de Déu-amb-elles i d'elles-amb-Déu per sempre més: és la nostra esperança.

Persona d'una acusada sensibilitat, la Dolores demanava al Senyor de ser alliberada d'una llarga agonia que la fes sofrir molt i donés feina als altres. La Josepa, amb la salut molt deteriorada darrerament, desitjava la prompta trobada amb el Senyor, i de fet l'acollí amb un somriure, tot i l'imprevist d'aquell capvespre.

Ambdues, dones de pregària. La Josepa, fins als darrers dies, va mantenir el zel per l'Ofici Diví que sant Benet inculca tant. La Dolores, era sovint requerida per a intencions concretes de persones que, coneixedores de la seva fe, les hi encomanaven. Ambdues, treballadores i abnegades, van estar dedicades molts anys al brodat i a la confecció en el taller d'ornaments litúrgics. El punt feble de la Dolores, les flors, amb les quals es complaïa a obsequiar els altres. La Josepa, filla de muntanya, va ajudar també durant anys a l'hort, on fruïa de debò de la vegetació i dels animalons, especialment dels ocells.

Assenyalem la seva fidelitat en el dia a dia a la vocació monàstica, sobretot la fidelitat en l'amor. Sí, les nostres germanes estimaven, nosaltres en som testimonis: estimaven el Crist, la comunitat, la seva família i moltes persones que se sabien sostingudes per elles. Aquesta fidelitat impregna d'una estela de llum els qui encara restem ací. Gràcies, germanes!

M. LURDES SOLÉ

Des de la comunitat

Gràcies, Xavier, pel teu nou servei a l'Església

El dia 30 de novembre, el nostre amic Xavier Rius, membre molt estimat de la comunitat cristiana, va rebre l'ordenació diaconal a la catedral de Barcelona de mans del nostre cardenal Lluís Martínez Sistach. Va ser una celebració molt viscuda, amb un gran sentit d'Església, de comunitat orant, i val a dir que molt ben preparada i acurada fins als últims detalls. Algunes monges i moltes de les persones que participem habitualment de les celebracions del monestir vàrem tenir el goig de trobar-nos-hi units fraternalment, en comunió amb ell.

Ens plau transcriure en aquest Butlletí les paraules que en Xavier va dirigir a tota l'assemblea al finalitzar la celebració.

Paraules de comiat i agraïment

Ordenació diaconal. Xavier Rius Cornadó (30.XI.08)

En aquests moments en què és obligat dir unes paraules d'agraïment, voldria que fossin unes paraules de pregària a Déu nostre Senyor. Pregària al Senyor que m'ha portat per la vida fins a aquest moment. El Senyor m'ha conduït fins aquí perquè, tal com diu la Paraula de Déu, feta pregària: **El Senyor és el meu pastor, no em manca res. Em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna.**

Efectivament el Senyor ha estat sempre el meu Pastor fins i tot quan, abans de tots els temps, va voler que nasqués en el si d'una família cristiana i practicant, on vaig ser educat en el gust per les coses ben fetes, la bellesa, l'art i la música, i on es van procurar les circumstàncies perquè m'arribés el do de la fe. Gràcies, Senyor, pel regal dels meu pares.

I el salm 22 continua i diu: **Em guia per camins segurs, per amor del seu nom; ni que passi per la vall tenebrosa, no tinc por de cap mal**

Així ha estat. El pasturatge del Senyor m'ha acompanyat tota la vida. En la meva adolescència el Senyor em va concedir el guiatge d'educadors i preveres, alguns ja traspassats i d'altres que encara avui tinc el goig de veure aquí al presbiteri. Tots plegats van fer que la llavor de la fe fructifiqués en mi.

En la meva joventut vaig conèixer la meva esposa i, ja d'adult, he tingut el goig d'una família unida i el privilegi de poder-me dedicar professionalment a la pràctica i a l'ensenyament de la medicina on, des de la fe, es troba Déu en el malalt. I si en aquest camí han aparegut valls tenebroses, el Senyor no ha permès que hi caigués. Quant d'agraïment al Senyor per tot això!

I continua el salm: **Vós, Senyor, sou vora meu: la vostra vara i el vostre bastó em donen confiança.**

Efectivament el Senyor ha estat sempre vora meu i sempre he tingut on recolzar-me. A voltes han estat vara i bastó persones concretes; però, en altres, han estat punt de referència comunitats. He d'anomenar aquí el monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, on les seves monges van bufar en el seu moment el caliu de la meva fe. Tots aquests i totes aquestes, han estat vara i bastó del Senyor en la meva vida. Gràcies, Senyor, per tots aquests dons.

I el salm encara diu: **Davant meu heu parat la taula vos mateix enfront dels enemics; m'heu ungit el cap amb perfums, heu omplert a vessar la meva copa.**

I així ha estat. Aquest vespre heu fet baixar, Senyor, l'Esperit sobre aquest servent vostre a qui heu nodrit amb la taula que sempre teniu parada. I tot això gràcies a la generositat de l'Església de Barcelona que, en la persona del seu bisbe, ha cregut en mi i m'ha acceptat al seu servei. És ben cert que els dons del Senyor en mi fa vessar la meva copa.

I acaba el salm: **Ben cert, tota la vida m'acompanyen la vostra bondat i el vostre amor. i viuré anys i més anys a la casa del Senyor.**

Justament aquesta és la meva pregària a Déu. Feu que tota la vida sigui conscient del vostre amor i concediu-me el do del vostre Esperit per poder viure i treballar a casa vostra tants anys com me'n doneu de vida. I vosaltres, germans que m'acompanyeu, permeteu que us demani la vostra pregària per a aquest servent de Déu que vol servir-lo en l'Església de Barcelona.

Que així sigui.
Amén.

**En aquesta quaresma volem
posar l'accent en la pregària i el compromís per la pau.**

Creiem que la pau neix d'un cor pacificat,
d'una voluntat sincera i real de reconciliació i de perdó
i d'algun signe concret, a la mida de les nostres possibilitats,
per contribuir a fer-la possible.

Per això la vetlla de quaresma la dedicarem especialment
a pregar per la pau i farem un gest de solidaritat
col·laborant en un petit projecte de solidaritat,
a través de Missió i Desenvolupament,
que us presentarem.

Des de l'ACAT

Des de l'ACAT, us copiem aquest article «Les veus de les dones», escrit pel grup de dones d'Israel, Dones de Negre, amb les que l'ACAT ens hem adherit i donat suport en casos concrets i algun manifest. Elles lluiten per la pau i els drets humans des de fa més de deu anys, amb accions no-violentes contra el mur, contra el reclutament obligatori...

En aquest escrit ens parlen de la seva experiència i perspectiva davant l'atac a Gaza i de l'ocupació. Ens sembla que és la perspectiva de Jesús a l'Evangeli, la mirada del cor del Pare, que veu les persones per damunt de tot.

MONTSE FENOSA, vocal de la Junta de l'ACAT

LES VEUS DE LES DONES

Cada dona té un nom, fins i tot si no és jueva. Cada home té un nom, fins i tot si no ha servit a l'exèrcit, fins i tot si viu a l'altre costat de la frontera. Té un nom. Un rostre. Té fills i pares que es preocupen per ell. Té una dona, té un marit que els estima. Té un ànima que pensa, sent, pateix. És el moment de recordar que rera el "problema palestí" hi ha vides.

Enlloc de parlar del problema hauríem de ser capaços de veure els éssers humans.

Quantes cases més cal enderrocar

en nom d'una guerra per protegir les nostres pròpies cases?

És el moment de mirar fixos als ulls, per tots aquests 940 parells d'ulls que no podran veure mai més en nom de la seguretat. Ens cal mirar als ulls de la mare, el fill de la qual ha mort de fam. Mirar als ulls dels nens i nenes que han passat quatre dies al costat dels cadàvers dels seus progenitors. Ens cal mirar als ulls que estan fets malbé per l'ús de bombes de fòsfor: mirar als ulls d'aquells que han perdut les seves cases, parts del seu cos i part de la seva salut. Mirar als ulls de més d'un milió de ciutadans de Gaza que no tenen aigua corrent, electricitat o menjar, i ens caldria arribar al convenciment que no existeix una guerra moral ni un exèrcit humanitari. ¿No ha arribat el moment de mirar la realitat i que reflexionem sobre quina quantitat de mort hem causat perquè podem viure?

En veritat ens sentim segures?

Ha arribat el moment d'acceptar que el pla de desconnexió de la Franja de Gaza va crear una "ocupació justificada", i que es féu per consideracions econòmiques, i que no va permetre un govern autònom, una administració de la vida diària ni va garantir els drets humans bàsics.

És el moment d'admetre que la guerra només serveix per aquells que volen demostrar qui té més municions i armament.

És el moment de demanar molt més que aquests eslògans insubstancials que venen dels líders patriarcalistes i militaristes com: «Canviem la realitat al Sud», ans al contrari nosaltres volem canviar una realitat molt més complexa, però no des de l'odi ni des de la por. Una realitat que està feta de gent que vol viure amb dignitat.

Cadascuna de nosaltres és responsable de la situació que estem vivint en aquests moments, quan tot acabi estarem entre runes i tombes.

Per destruir necessites la guerra.

Per a la pau necessites la resistència i la protesta.

Nosaltres, residents del sud d'Israel, que vivim a la frontera amb Gaza, estudiants, professores, administratives, àrabs i jueves, estem en contra la guerra i volem convèncer-vos a vosaltres, homes i dones, a unir-vos al nostre crit per la fi de la guerra, i a mirar la realitat als ulls.

Israel, 14 de gener de 2009

Des del testimoniatge

SANT PAU, APASSIONAT PEL CRIST

Certament que sant Pau no és el “fundador” del cristianisme, però quina sort que el tinguem, a ell, tan coneixedor del Crist i tan apassionat per la seva divina-humana persona!

Estem celebrant l'any paulí en memòria del naixement de l'Apòstol, i és bo d'anar aprofundint en el coneixement d'aquesta gran figura de l'Església de tots els temps.

Pau, home sincer i honest, temperament fogós, un xic geniüt, educat i format segons la tradició dels pares en el judaisme, fariseu convençut, zelós en el compliment de la Llei; en coherència amb els seus principis, esdevé perseguidor dels cristians.

Però quan és trobat pel Crist i tot ell trasbalsat –caiguda del cavall–, li capgira l'existència: la Llei deixa de ser un absolut per a ell i és substituïda per una passió pel Crist, mort i ressuscitat. Fins al punt que un dia afirmarà: *per a mi, viure és Crist* (Fl 1,21). Per això algú ha dit: «El cor de Pau, és el cor de Crist».

Dues vessants de la revelació que Pau ha rebut de Déu:

- * Des del Crist, no hi ha només un poble objecte de la predilecció divina i de les seves promeses, sinó que tots els homes i les dones del món, gràcies a l'Esperit de Jesús, són fets fills i filles de Déu i a tots són oferts els dons de la salvació, la pau, la felicitat, el sentit de la vida.
- * L'accés a aquests dons no es realitza en virtut de les obres ni dels propis mèrits, que ja no compten, sinó per la fe en Jesucrist. La fe que *actua per la caritat*.

La norma suprema del cristià és l'amor que *l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors* (Rm 5,5). Cal dir que els seus distintius, descrits meravellosament a 1 Co 13, no són pas diferents dels de l'amor humà: la paciència, la bondat, la humilitat, la mansuetud, etc. On és, doncs, l'especificitat cristiana? Allò que la defineix és la gratuïtat, és a dir, l'amor incondicional als altres, sense esperar res a canvi. En definitiva, és el manament de Jesús: *estimeu-vos com jo us he estimat*.

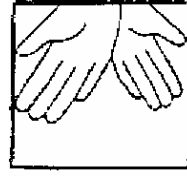
En un discurs de Pau en defensa pròpia i de la seva opció pel Crist, davant del rei Agripa i del governador Festus, aquest li etziva: *Pau, ets boig! Tanta lletra et fa perdre el cap* (Ac 26,24).

Nosaltres podríem pregar així: «Tant de bo, Pau, que ens contagiïs la teva bogeria! Com seria el món, de diferent, si la passió dels éssers humans fos el Crist i el seu Amor!»

M. LURDES SOLÉ

Hem de ser conscients
que els nostres progressos no es faran de forma lineal.
La nostra història té alts i baixos, avenços i retrocessos.
El que importa és acollir aquesta situació fràgil
de la nostra existència històrica
i apostar per l'ajuda mútua perquè un món més just,
un nou ordre nacional i internacional,
siguin possibles.

IVONE GEBARA

Pregària pels infants de Gaza

Si hi ha hagut mai un temps per pregar, aquest és ara.

Si hi ha hagut mai un lloc abandonat, aquest és Gaza.

Senyor, creador de tots els infants, escolta la nostra pregària en aquest dia maleït. Déu, que anomenem el Beneït, gira la teva mirada cap als infants Gaza, per tal que ells puguin conèixer la llum i l'escalf allí on només hi ha tenebres i fum, i un fred que estreny i talla la pell.

Totpoderós, tu que fas excepcions que anomenem miracles, fes una excepció pels infants de Gaza. Protegeix-los de nosaltres i dels seus. Estalvia'ls. Guareix-los. Deixa'ls viure amb tota seguretat. Allibera'ls de la fam i del horror, del furor i de la tristesa. Allibera'ls de nosaltres i dels seus.

Dóna'ls de retrobar la seva infantesa robada i els seus drets de naixement, que són un tast del paradís.

Alà, que nosaltres anomenem Elohim, tu que dones la vida, que saps el valor de la fragilitat de qualsevol vida, envia els teus àngels a aquests infants. Salva els infants d'aquests lloc, Gaza la més bella, Gaza la condemnada.

En aquest dia en què l'ansietat, la còlera i el dolor que anomenem guerra s'apoderen dels nostres cors i els cobreixen de cicatrius, nosaltres recorrem a tu, Senyor, perquè el teu nom és pau.

Beneix aquests infants i guarda'ls del mal.

Gira el teu rostre cap a ells. Mostra'ls, com si fos la primera vegada, la llum i la bondat, i la teva benvolença colpidora.

Mira'ls Senyor, deixa'ls veure el teu rostre.

I, com si fos el primer cop, concedeix-los la pau.

BRADLEY BURSTORN, periodista israelí
diari hebreu *Haaretz*